

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 2005

O privire în trecut, prezent și viitor

Iubiți frați și surori în Hristos, dragi prieteni, vă salut din inimă cu textul din Faptele Apostolilor 20.26-27, „De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”, și cu acest citat din Apocalipsa 1.4, „Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine...”.

Oricine scrie despre planul de mântuire al lui Dumnezeu cu omenirea, trebuie să includă trecutul, prezentul și viitorul. Ceea ce s-a întâmplat în Împărăția lui Dumnezeu în trecut, a precedat ceea ce are loc în momentul de față, iar aceasta, la rândul ei, precede ceea ce urmează să vină. Copiii adevărați ai lui Dumnezeu, care sunt călăuziți de către Duhul Sfânt, vor avea întotdeauna parte de tot ceea ce face Dumnezeu în timpul lor. Ei pot așeza în mod corect lucrurile care s-au întâmplat în trecut, își pot găsi locul corect în rânduiala mântuirii în timpul lor și, fiind ancorați puternic în făgăduințe, ei au și o înțelegere clară a lucrurilor care se vor petrece în viitor.

De exemplu, cei care l-au primit pe Ioan Botezătorul ca un om trimis de Dumnezeu (Ioan 1.6-7), nu au avut greutate în a accepta slujba lui Isus Hristos. Cel care a fost trimis să pregătească calea, avea sarcina să întoarcă inimile credincioșilor Vechiului Testament, la credința copiilor din Noul Testament (Luca 1.16-17). Cărturarii și fariseii au refuzat să fie botezați de Ioan, nu s-au supus vocii lui Dumnezeu și astfel au respins planul lui Dumnezeu (Luca 7.30). De aceea, ei nu au avut parte de nimic din ceea ce Dumnezeu a făcut de la întemeierea Bisericii Noului Testament. Ei au rămas în tradițiile lor religioase pe care le tratau cu mare seriozitate. Ei înșiși nu au intrat în Împărăția lui Dumnezeu, și chiar au oprit poporul să intre. Așa s-a întâmplat mereu în trecut cu preoțimea și cu cei care credeau că se află în voia lui Dumnezeu, oricâteori Dumnezeu a lucrat ceva pe pământ. La fel este și acum și la fel va fi până la sfârșit. Datorită faptului că nu au recunoscut ziua cercetării lui Dumnezeu, ei au fost respinși, și Domnul Însuși a pronunțat judecata asupra lor (Luca 19.41-44).

40 de ani – o perioadă biblică

În viața lui Moise, cel mai mare prooroc al Vechiului Testament, ca și în viața lui David, împăratul binecuvântat și uns în mod deosebit al lui Israel, a fost o perioadă de 40 de ani de o însemnătate specială, conform vocii lui Dumnezeu cu slujitorii Săi și cu poporul Său. Tot ce se întâmplă în planul de mântuire al lui Dumnezeu, cu Israelul sau cu Biserica, este hotărât dinainte și tot așa este cu cei care au parte de acesta. Astfel, se împlinește întotdeauna ceea ce urmează: „iar rămășița aleasă a căpătat...” (Rom. 11.7).

Înainte de întemeierea lumii, înainte de început, înainte de începerea timpului, Dumnezeu hotărâse deja întregul plan de Mântuire. El știa că primul Său fiu, Adam, creat de El, urma să cadă inevitabil, fiind în trupul de carne. Astfel, El a trebuit să hotărască pe Fiul Său întâi născut, al doilea Adam, ca să apară în trup de carne pentru a ne răscumpăra din căderea și moartea care au venit peste întreaga rasă umană. Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1.27, Geneza 5.1), iar Hristos era chipul lui Dumnezeu (2 Cor. 4.3-6, Evrei 1.3).

Este în general cunoscut că în ultimii 500 de ani, de la străpungerea Reformei, Evanghelia este predicată din nou. Diferitele treziri care au urmat au însemnat mereu un nou început și au slujit ca pregătiri pentru trezirea următoare. Aproximativ cu 100 de ani în urmă, a avut loc un alt nou început prin trezirea penticostală, în care Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat într-un mod puternic. În urmă cu aproximativ 60 de ani, Dumnezeu a făcut iarăși un nou început prin chemarea supranaturală a lui William Branham, în 7 mai 1946. Aceasta a dus la străpungerea spre cea mai mare trezire de mântuire și vindecare a tuturor timpurilor, care continuă încă în diferite mișcări, chiar și după ce omul lui Dumnezeu a fost luat în slavă, pe 24 decembrie 1965.

Prin harul lui Dumnezeu, eu am privilegiul să cunosc ceea ce a promis Dumnezeu pentru timpul prezent și de asemenea să particip personal la împlinirea acestora și de aceea aș dori să împărtășesc lucrurile care sunt în legătură cu planul Său de mântuire și să arunc lumină asupra ultimilor 40 de ani. Obiectivul meu este acela de a arăta ce a făcut iubitul nostru Domn în mijlocul poporului Său în această perioadă de timp, care este și o parte a vieții mele. Toți au dreptul să afle despre acel nou început și despre minunata continuare. L-am cunoscut pe fratele Branham și am fost în legătură personală cu el timp de 10 ani. Sunt foarte familiarizat cu chemarea și trimiterea lui. Istoria l-a reținut ca pe un om trimis de Dumnezeu; iar mesajul său, întemeiat pe Cuvânt, premerge într-adevăr, chiar dacă unii încearcă să conteste, a doua venire a lui Hristos, după cum i s-a spus în 11 iunie 1933. Dacă mă refer la felul în care Domnul a condus și amintesc anumite trăiri, este numai pentru a face cunoscut tuturor ceea ce Dumnezeu a făcut și continuă să facă în timpul nostru.

Înainte de toate, am avut privilegiul să particip la adunările fratelui Branham din Karlsruhe, Germania, ținute între 13 și 19 august 1955. A fost o experiență deosebită și, din prima zi, am fost convins că nimeni nu ar putea să facă lucrările care se petreceau acolo, decât dacă Dumnezeu era cu el și El însuși le făcea. S-a întâmplat cu adevărat

că orbii și-au primit vederea pe loc, șchiopii au putut să umble, cei bolnavi s-au însănătoșit. Am văzut zilele Bibliei. Am văzut timpurile apostolice. Eu sunt, într-adevăr, un martor ocular al celor petrecute atunci. Ce timp binecuvântat! Predicam din 1953, dar când am văzut ceea ce a făcut Isus Hristos în acele adunări, zi de zi, în fața a mii de oameni, am știut atunci că El este același ieri și azi și în veci. Am vrut să știu ce crede și învață acest om, căci am văzut că Dumnezeu este cu el.

Cunoșteam diferitele credințe și învățături, dar acum voiam să cunosc adevărata Evanghelie, adevărata învățătură pe care Dumnezeu a confirmat-o așa de puternic în fața ochilor mei. Cu această dorință adâncă, am participat la marea convenție „Vocea vindecării” din Dallas, Texas, SUA, organizată de Gordon Lindsay între 6 și 15 iunie 1958. În timpul serviciilor de dimineață și după-amiază predicau evangheliști renumiți ai primului val de trezire. Fratele Branham era vorbitorul principal în cadrul serviciilor de seară. Aceasta mi-a dat ocazia să fac o comparație, iar primele trei zile au fost mai mult decât suficiente pentru a căpăta claritate.

La fel cum Domnul nostru, ca Fiul al omului, vedea într-o vedenie ce urma să aibă loc, „*Fiul nu poate face nimic, decât ce vede pe Tatăl făcând*” (Ioan 5.19-20), fratele Branham vedea într-o vedenie boala persoanei care stătea în fața lui și pentru care urma să se roage. Oricecâteori vedea vindecată o persoană, el putea spune cu autoritate divină, indiferent de boala acelei persoane: „Fii vindecat în Numele lui Isus Hristos din Nazaret! Credința ta te-a făcut bine!”. Și se întâmpla pe loc! Prin această slujbă unică a fost împlinit în realitate ce a spus Domnul în Ioan 14.12: „*lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...*”. Milioane de oameni au fost martori la aceasta de-a lungul celor 20 de ani ai slujbei lui. Acest fapt nu poate fi negat, ci doar respins. Diferența dintre fratele Branham și toți ceilalți evangheliști a fost legitimarea divină a slujbei lui primite din partea lui Dumnezeu.

Înainte unui serviciu de seară, în Dallas, trebuia să vorbesc cu fratele Branham, și i-am spus: „Frate Branham, eu recunosc că tu ești un om trimis de Dumnezeu. Eu văd diferența dintre tine și toți ceilalți evangheliști. Aș vrea să știu ce crezi și înveți”. Pe atunci nu aveam cunoștință despre un „mesaj”. Răspunsul lui a fost: „Du-te la Leo Mercier, el este cel care înregistrează predicile mele. Cere-i să îți dea câteva din ele”. La sfârșitul acestei conversații, a spus: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. A doua zi m-am dus la Leo Mercier și am primit 5 benzi. El a spus: „**Frate Frank, prima dată să ascuți aceste predici și apoi fă-ne cunoscut dacă ești interesat să primești mai multe**”. Răspunsul meu a fost: „**Aveți aici adresa mea, vă rog, trimiteți-mi fiecare predică pe care o predică fratele Branham**”. Astfel, din 1958 am primit fiecare mesaj înregistrat pe care fratele Branham l-a predicat în SUA.

Chemarea pe care am primit-o de la Domnul, în 2 aprilie 1962, este cunoscută tuturor celor care sunt familiarizați cu Mesajul Timpului de Sfârșit. La fel de bine este cunoscut faptul că fratele Branham a confirmat-o în prezența fraților Banks Wood și Fred Sothmann, ambii fiind în viață, în 3 decembrie 1962. Și, cu siguranță, Dumnezeu a confirmat-o în cei peste 40 de ani trecuți de atunci.

Spre finalul conversației noastre, fratele Branham a spus: „Frate Frank, hrana pe care trebuie să o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru această zi, descoperit prin Duhul Sfânt...Dar așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul”. Trebuie să admit că, după răspunsurile primite până atunci, această parte nu am înțeles-o. Credeam că timpul meu sosise. M-a întristat că încă mai trebuie să aștept. Doar mai târziu mi-a fost clar că așteptarea se refera numai la partea a doua, respectiv împărțirea hranei pe care fratele Branham urma să o depoziteze, și nu la prima parte, aceea de a merge din oraș în oraș pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu.

Conversația a continuat. Deodată, fratele Branham s-a oprit și a spus: „Frate Frank, nu trebuie să îți faci griji cu privire la călătoria lui Pavel la Ierusalim, căci a fost în voia lui Dumnezeu”. Acest lucru mă necăjea de mai mulți ani și nu puteam înțelege de ce a intrat Pavel în Templul din Ierusalim, a făcut o juriuță și a plătit, după Lege, pentru curățirea lui și a celor care erau cu el (vezi Fapte 21). Părea să contrazică ce experimentase și ceea ce predica. Cu mulți ani în urmă, mi-am spus, în final: „Pavele, când te voi vedea în cer, te voi întreba de ce ai făcut asta”. În timpul acestei conversații nu m-am gândit deloc la asta. Dumnezeu cerului, care cunoaște toate lucrurile, a descoperit aceasta proorocului Său. Fratele Branham mi-a mai spus că, dacă va vrea Dumnezeu, el și David DuPlessis vor veni în Germania, lucru care, din nefericire, nu a mai avut loc niciodată.

În legătură cu Germania, de ceva timp, apăsa pe inima mea întrebarea dacă peste Germania era un blestem din cauza uciderii a 6 milioane de evrei în timpul celui de-al Treilea Reich. Aceasta era convingerea în bisericile din Germania chiar de la sfârșitul războiului. În final a trebuit să întreb despre aceasta, iar răspunsul lui a fost spontan: „Nu, nu există nici un blestem asupra Germaniei. Dumnezeu îi va judeca și condamna numai pe cei care au făcut asta”. De asemenea, am vrut să știu de la fratele Branham dacă pot să mă rog pentru bolnavi. Răspunsul lui a fost direct: „Frate Frank, Dumnezeu te-a chemat, și oricine este chemat să predice Evanghelia este chemat și să se roage pentru bolnavi. Este parte a aceluiași trimiteri”.

Apoi, fratele Branham m-a întrebat dacă aș putea vorbi la Full Gospel Business Chapter (Clubul Evangheliei Depline) în Los Angeles. El se pregătea deja să se mute în Tucson cu familia sa la începutul lui ianuarie și, de aceea, nu putea să meargă la Los Angeles. El a vorbit cu Demos Shakarian, l-a informat despre asta, și astfel eu am fost vorbitorul principal la Chapter, în 10 decembrie 1962, în Clifton's Cafeteria. Fratele Branham mi-a mai vorbit despre Henry Martin din Edmonton, care, așa cum făceam noi în Germania, asculta benzile lui cu un mic grup, format tot din frați și surori care vorbeau limba germană. Așa că am călătorit din Los Angeles în Canada, am fost primit de

fratele Martin și am fost adus în casa credincioșilor care vorbeau limba germană. Aceasta s-a dezvoltat, mai târziu, într-o ocazie de a publica broșurile noastre în limba engleză pentru a le trimite în lumea întreagă.

Un nou început

Fără să știu că fratele Branham a fost luat acasă în 24 decembrie 1965, l-am văzut, în acea zi, cum urca pe un nor. În această experiență, am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul omului, de ce te văd pe acest nor?”. Am aflat mai târziu că acesta era chiar ceasul când fratele Branham a fost luat în slavă. Nu am știut până la începutul lui ianuarie 1966, când am primit o scrisoare de la fratele Armbruster din Pennsylvania, prin care mă informa despre accidentul petrecut în 18 decembrie, urmat de plecarea lui acasă șase zile mai târziu. Ceva timp mai târziu, am găsit în Biblie că nu doar Domnul nostru s-a înălțat la cer pe un nor: „și un nor L-a ascuns din ochii lor ...” (Fapte 1.9), ci și cei doi prooroci sunt ridicăți pe un nor, „și s-au suit într-un nor spre cer...” (Apoc. 11.12). Doar cu trecerea timpului am început să îmi dau seama că noi trăim cu adevărat în cea mai importantă perioadă de timp din întregul plan de mântuire.

În timpul serviciului de veghere din noaptea din decembrie, 1965/1966, Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat într-un mod extraordinar în mijlocul nostru. Erau adunați exact 120 de frați și surori. Prin AȘA VORBESTE DOMNUL mi s-a vorbit direct: „Slujitorul Meu, am pus sabia Mea în mâna ta”. Trebuie să recunosc că nu am putut să accept imediat ceea ce a fost spus, pentru că gândul meu a mers spre fratele Branham, în a cărui mână fusese pusă sabia Domnului. În acel timp, noi încă nu știam despre plecarea lui acasă. Mai târziu, am realizat că Domnul, Dumnezeu a pus într-adevăr în mâna mea sabia Lui, sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta coincide cu trimiterea mea: „Te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu...”.

În 19 ianuarie 1966, am fost luat în Duhul într-un loc de închinare foarte mare. O parte a acestui loc era o clădire asemănătoare unei catedrale, cu un balcon, iar restul era rotund precum un cort. Eu stăteam la balcon și observam cum un mare număr de oameni se grăbeau să intre în acest loc. Apoi am văzut că toți își ocupaseră locurile și că ușierii, care purtau o banderolă, se mișcau în sus și în jos pe coridorul din mijloc. L-am văzut, apoi, pe Julius Stadskev, un prieten apropiat al fratelui Branham, stând înaintea platformei. El a privit sus, spre balcon, și a spus: „Frate Frank, a sosit timpul tău. Vino jos, acum”. M-am ridicat și am coborât scările, care erau deschise spre cort și erau vizibile pentru miile de oameni care se strânseseră pentru adunare. Apoi m-am dus pe platformă și am stat chiar lângă fratele Stadskev, când o voce a spus: „Nu suntem adunați aici din cauza lui Ioan Botezătorul. Suntem adunați din cauză că William Branham, proorocul lui Dumnezeu, a fost luat dintre noi”. Apoi, deodată, vocea a spus din nou: „Întoarce-te spre poporul care s-a adunat și spune-le: „Venirea Domnului este foarte aproape”. În această vedenie m-am întors spre adunarea din acel cort uriaș și am transmis ceea ce am fost însărcinat să spun.

A venit, apoi, 11 aprilie 1966, ziua când trupul pământesc al fratelui Branham a fost îngropat. Pentru mine a fost o zi de tristețe cumplită. Nu îmi amintesc să mai fi experimentat ceva asemănător vreodată. Nu mă puteam alătura celor care cântau refrenul „Numai să crezi”, care era repetat mereu. Eram sfâșiat, am plâns și m-am rugat, și am vorbit Domnului, zicând: „Spune-mi, Te rog, cum poate Biserica Mireasă să fie pregătită pentru revenirea Ta, fără această slujbă?”. Se părea că lumea întreagă s-a prăbușit înaintea mea în acea zi.

Spre seara acelei zile, când m-am întors, complet epuizat, în camera mea de hotel și m-am așezat, am simțit, deodată, că o povară mare a fost ridicată de peste mine. Tristețea adâncă a dispărut și o bucurie negrăită mi-a umplut sufletul. Puteam simți pacea lui Dumnezeu și am auzit vorbind în inima mea: „Acum a sosit timpul tău pentru a împărți hrana spirituală”. Dumnezeu se îngrijise de toate. El decide începutul unei slujbe, continuarea și sfârșitul ei. Cum ar putea fi altfel? De asemenea, El rânduieste noul început și continuarea slujbei care urmează. Așa cum moartea lui Ioan Botezătorul a fost de neînțeles pentru credincioși în trecut, la fel a fost moartea neașteptată a fratelui Branham pentru unii din acel timp. Amândoi și-au încheiat însărcinările, unul la prima venire a lui Hristos, celălalt, care a fost trimis să aducă mesajul divin în timpul nostru, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos.

A doua zi i-am chemat pe frați la o întâlnire și s-a decis ca predicile fratelui Branham, care erau înregistrate doar pe bandă până la acel moment, să fie acum tipărite pe hârtie. Fratele Roy Borders a fost de acord să preia responsabilitatea pentru această sarcină.

Pentru apostolul Petru nu a fost ușor să spună aceasta când a sosit momentul crucial: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă” (Fapte 15.7). Iacov a confirmat ce spusese Petru, cu această declarație foarte importantă: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele; și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris...” (v. 14-15).

Așa am fost rânduit de Dumnezeu Însuși și privilegiat să port mesajul curat, chiar de la început, până la marginea pământului. Pe de o parte este vorba despre proclamarea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu, iar pe de altă parte este vorba despre împărțirea hranei spirituale care include toate făgăduințele pentru acest timp.

Am fost în legătură cu fratele Branham când încă era în viață. Frații din SUA nu au călcat niciodată înainte pe pământul european. Dumnezeu a rânduit-o în așa fel încât eu, stăpânind trei limbi, am devenit persoana de legătură pentru toate țările. Nu există nici un continent pe pământ în care să nu fi dus mesajul. Domnul Dumnezeu Însuși a

deschis uşile şi inimile. Deja în 1963, slujeam în diferitele oraşe din ţara noastră. În 1964 am făcut primele vizite în Anglia, apoi în India, Iordania şi Israel. În 1965 am continuat cu slujba în ţările Europei de vest. După aceea, am reuşit să aranjez adunări în Belgia, Olanda, Germania, Elveţia şi Austria, în 1966.

În următorii 10 ani am vizitat 86 de ţări, iar în următorii 10 ani, totalul a ajuns la peste 120. Călătorind prin lume, iniţial am lăsat adresa din Jeffersonville fraţilor responsabili din adunări, ca ei să poată comanda predicile imprimare ale fratelui Branham în limba engleză. La începutul anilor 1970, Domnul a condus în aşa fel că fratele Don Bablitz, cu ajutorul unei mici echipe, a fost în stare să înceapă să trimită predicile fratelui Branham din Edmonton, Canada, în întreaga lume. Fratele Don Bablitz, care a locuit mai târziu în Whitehorse, Canada, a fost acela care a venit să vorbească cu mine în acea sâmbătă dimineaţa, la mijlocul anilor 1970. El era copleşit de faptul că fraţi din multele ţări unde predicasem, îi scriau lui, cerând predici ale fratelui Branham. Conversaţia a continuat, apoi fratele Bablitz, deodată, a spus: „Frate Frank, noi vedem slujba fratelui Branham în Biblie. Ce este cu slujba ta, care are loc acum în întreaga lume? Se găseşte şi ea în Biblie?”. Suspectam fanatismul şi l-am respins, spunând: „Te rog, opreşte-te! Cum poate slujba mea să fie în Biblie? Asta nu este posibil!”. Am terminat conversaţia şi ne-am rugat apoi pentru lucrarea din întreaga lume, care include şi distribuirea acestor broşuri, încredinţând-o harului lui Dumnezeu.

Şi, din nou, s-a întâmplat ceva brusc şi neaşteptat: următoarea dimineaţă devreme, soarele strălucea în încăperea, iar eu mi-am întins mâna spre dreapta ca să îmi iau Biblia, moment în care Domnul mi-a adresat următoarele cuvinte: **„Slujitorul meu, te-am rânduit conform Matei 24.45-47, ca să împarţi hrana!”**. Nu predicasem niciodată înainte despre acest text şi până atunci nici nu ştiam că există, darămite că era o făgăduinţă de pe buzele Domnului nostru. Doar atunci am citit textul şi eram uimit să citesc despre un rob înţelept şi credincios, pe care Domnul l-a aşezat peste ceata slugilor Sale ca să dea hrana la timpul potrivit. Apostolul Pavel a scris tovarăşului său de slujbă, Timotei, despre înţelesul acestui verset: *„Dacă vei pune în mintea fraţilor aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrăneşti cu cuvintele credinţei şi ale bune învăţături, pe care ai urmat-o până acum”* (1 Tim. 4.6).

Trebuie citite primele cinci versete în care este descrisă situaţia dezastruoasă din zilele de pe urmă, lepădarea totală de credinţa adevărată prin lucrarea duhurilor înşelătoare şi a învăţăturilor care provin de la draci. Numai atunci ne dăm seama de importanţa acestei afirmaţii şi a accentului pus pe adevăratele învăţături, care sunt singura noastră linie călăuzitoare. Timpul este aproape. Şi acest verset se împlineşte în ambele domenii. În primul rând, această slujbă este gândită pentru toţi fraţii slujitori, ca ei să poată aşeza corect Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu în ordinea scripturală şi să aducă hrana, ca o masă pregătită copiilor lui Dumnezeu, la masa Domnului. Una este să depozitezi toate alimentele de care este nevoie pentru a trăi şi alta este să aduci o hrană pregătită oamenilor pentru a satisface foamea lor spirituală cu mana ascunsă. Dumnezeu a spus: *„Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete şi sete după auzirea cuvintelor Domnului ...”* (Amos 8.11).

Cu siguranţă, nu este o întâmplare că Matei 25, strigătul de trezire, strigătul de la miezul nopţii, *„Iată vine Mirele!”*, urmează imediat după capitolul 24. Ultimul mesaj este îndreptat spre fecioarele înţelepte. Doar cei ce aparţin de Biserica Mireasă vor primi Cuvântul Mirelui, prin care ei trăiesc. Fecioarele înţelepte, care vor fi gata la venirea Mirelui, vor fi în legătură cu slujba rânduită de Dumnezeu. Este valabil şi azi ceea ce citim în 2 Corinteni 11.2: *„Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”*. Pot să spun şi eu în Numele Domnului: *„Mulţumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, şi m-a pus în slujba Lui ...”* (1 Tim. 1.12).

Ultima slujbă rânduită de Dumnezeu Însuşi include atât vestirea Cuvântului veşnic al lui Dumnezeu, cât şi distribuirea hranei spirituale, şi se va contopi, în final, în desăvârşirea Bisericii Mireasă. Eu nu sunt un canal unilateral al fratelui Branham sau al apostolului Pavel. Pot să spun asta pe baza autorităţii divine: trebuie să fiu canalul lui Dumnezeu pentru a vesti tot planul lui Dumnezeu, luând în considerare Evanghelia veşnică aşa cum a fost predicată de apostolul Pavel şi de fratele Branham. Nimeni nu mă va auzi strigând: „Proorocul a zis...proorocul a zis...”. Eu nu am fost chemat de apostolul Pavel sau de fratele Branham, ci am fost chemat de Domnul Isus Hristos cel înviat. Chiar până la sfârşit, de pe buzele mele nu va fi auzit decât Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, şi nu vreuna din diferitele răstălmăciri, de care îmi este silă. Căci AŞA VORBEŞTE DOMNUL: *„Duhul Meu, care Se odihneşte peste tine, şi cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta ...”* (Isa. 59.21).

Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu are ceva de spus în această chestiune; nici unul nu a fost întrebat dacă vrea să fie aşa de drăguţ să slujească Domnului. Dumnezeu acţionează suveran în Împărăţia şi în Biserica Sa. Tuturor ne este cunoscut faptul că apostolul Pavel a avut o slujbă şi o însărcinare deosebite pentru Biserică. De trei ori s-a făcut referire la chemarea lui: Fapte, capitolele 9, 22 şi 26. Cu autoritate divină el a putut aplica făgăduinţa consemnată în cuvintele lui Isaia 42.6 şi 49.6, vorbite despre Domnul nostru, însărcinării date lui (Fapte 13). De ce? Pentru că acolo găsim o dublă făgăduinţă. Prima se referă la Răscumpărător şi afirmă că seminţiile lui Israel vor fi reaşezate. Aceasta este ceea ce a spus Domnul prima dată: *„Să nu mergeţi pe calea păgânilor...”* (Matei 10). Când a sosit vremea şi a doua parte a acelei făgăduinţe, care era aplicată Neamurilor, şi-a găsit împlinirea, citim: *„Căci aşa ne-a poruncit*

Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (Fapte 13.47). Începuse o nouă perioadă, care avea la început o parte de trecere. Există pentru Biserică o rânduială biblică în care sunt așezate slujbele în vederea propriei zidiri, și există, de asemenea, rânduiala divină pentru întregul plan de mântuire.

Ioan Botezătorul știa ce cuvânt s-a împlinit în slujba lui. El a fost întrebat: „Ești Hristosul? Ești proorocul? Ești Ilie?”. De trei ori a răspuns: „Nu!”. Apoi, cei care au fost trimiși să îl întrebe au vrut să știe cine este el cu adevărat. Răspunsul lui biblic se găsește în Ioan 1.23: „Eu”, a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustie...”. Și lui Pavel i-a fost descoperit ce verset biblic i se aplica lui, în timpul lui. În mod asemănător, fratele Branham a știut ce verset biblic s-a împlinit prin slujba sa. El a mărturisit despre aceasta în multe din predicile lui. Aceasta a fost piatra de poticnire pentru toți evangheliștii. Ei erau jigniți, chiar dacă și-au început slujba numai după ce au participat la una din adunările fratelui Branham. Eu am informații de prima mână despre aceasta, căci am ajuns să îi cunosc personal pe mulți dintre ei. Ei îl apreciau foarte mult pe omul lui Dumnezeu, în calitate de evanghelist care se ruga pentru bolnavi, recunoscând darurile deosebite ale Duhului. Ei au și mărturisit că acest tip de slujbă nu a mai existat pe pământ din zilele apostolilor. Dar când a fost accentuat că prin ea se îplinea o făgăduință a Scripturii, „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată...” (Mal. 4.5,6, Matei 17.11, Marcu 9.12), ei l-au respins. Și-au împietrit inimile și nu au fost pregătiți să se supună sub mâna puternică a lui Dumnezeu, care îplinea o făgăduință dată de El, căci El este legat de făgăduințele Sale. Ei nu au fost gata să părăsească învățăturile și vederile lor tradiționale. Ei nu au vrut să își schimbe căile. Apoi, ei nu au avut altă alegere decât să declare că „William Branham a fost pe drumul corect la începutul slujbei sale, dar se pare că a alunecat mai târziu, către sfârșit.”

Duhurile se despart încă o dată datorită persoanei pe care Dumnezeu a ales-o, iar istoria se repetă. Acum, ei spun: „El a avut o chemare și o slujbă deosebite la început, dar după aceea...”. La fel cum lumea nu ar fi auzit niciodată despre vreun evanghelist fără această slujbă dată de Dumnezeu, nimeni nu ar fi auzit, acum, de vreunul din frații din SUA, din cercul mesajului. Ei sunt ofenșați din nou, pentru că cineva arată versetul biblic exact pe care este bazată slujba lui. Trebuie spus că dacă această slujbă nu ar fi fost fondată pe Biblie, nu ar fi avut nici un drept să existe. Alții se plâng că el îl corectează oarecum pe prooroc. Ei nu înțeleg că dacă pare că există o discrepanță între ce a spus proorocul și ce spune Biblia, atunci noi trebuie să mergem înapoi la Scripturi și să vedem dacă se verifică prin cel puțin două, trei sau mai multe pasaje.

Făgăduința că la sfârșitul timpului de har Dumnezeu urma să trimită un prooroc, înseamnă totul pentru cei aleși. Dar, acum, de fapt, sunt în derulare trei lucruri: „cărturarii” denominațiilor îl resping, „ierarhia” din interiorul mesajului timpului de sfârșit îl privește ca pe fondatorul unei noi religii, în timp ce numai cei aleși o pun la inimă și se întorc la credința părinților, întorcându-se la învățăturile apostolilor așa cum au fost ele la început. În această perioadă importantă, preocuparea este cuvântul profetic, care nu trebuie interpretat, ci mai degrabă trebuie văzut în împlinirea lui (2 Petru 1.15-21). Ascultați aceasta, toate popoarele: în legătură cu desăvârșirea Bisericii lui Hristos, slujba de învățătură este tot atât de importantă acum ca și la început (Fapte 13.1, 1Cor. 12.28), așa încât noi să fim aduși înapoi la unitatea credinței (Efes. 4.1-16) și să nu mai fim aruncați înapoi și încolo de diferitele vânturi de învățătură.

Dacă este adevărat, și este într-adevăr, că Mesajul original al lui Dumnezeu, așa cum a fost la început, este predicat acum pentru a chema afară și a așeza aceleași învățături în Biserica Mireasă înainte de întoarcerea lui Isus Hristos, atunci fecioarele înțelepte trebuie să asculte ceea ce Duhul spune Bisericilor. Ele vor fi acelea care sunt botezate prin același Duh Sfânt în Trupul lui Hristos pentru a deveni adevărata biserică vie, pe care Răscumpărătorul o va înfățișa înaintea Lui fără pată sau zbârcitură (Efes. 5.26-30). Este la fel de sigur că fecioarele neînțelepte vor trece pe lângă ceea ce Dumnezeu face și vor continua să urmeze un conducător care se referă constant la prooroc, prezentând și propagând descoperiri speciale și cauzând dezbinări. Toți sunt convinși, fie fecioare înțelepte sau neînțelepte, că au auzit chemarea Mirelui. Unii dintre ei spun că El ar fi și venit chiar, alții spun că El coboară lent încă de la deschiderea pecetilor. Nu va fi niciodată suficient să citezi una-ntruna ceea ce a spus proorocul, dacă Biblia nu este consultată ca autoritate finală. Așa cum preoțimea interpretează aceeași Biblie în moduri atât de diferite, la fel se întâmplă acum cu cei ce tâlcuiesc afirmațiile fratelui Branham, spre pierzarea lor (2 Petru 3.16). Pentru adevărații credincioși, aceasta este perioada de timp pentru pregătirea lor în credință și supunere, timpul unirii dintre Mire și Mireasă în dragostea divină, în învățăturile corecte și în adevărata credință, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3).

Prin slujba fratelui Branham a fost predicat întregul plan al lui Dumnezeu. Toate tainele ascunse au fost descoperite. Duhul Sfânt ne călăuzește acum în tot adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Acum, la sfârșitul timpului de har, la sfârșitul zilei mântuirii, înainte ca să vină Ziua Domnului și ca soarele să se întunece, iar luna să se transforme în sânge, cuvântul profetic și adevărata învățătură vor conduce la scopul final în desăvârșire. Restituirea totală este parte a făgăduinței principale pentru Biserica Dumnezeului cel viu. Înainte ca Mirele să își ia Mireasa acasă, ea trebuie chemată afară, ea trebuie să fie gata. Căci asta este scris despre Isus Hristos, Domnul nostru: „pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi prooroci din vechime” (Fapte 3.18-22).

A fost decizia Dumnezeuului veșnic adevărat să facă din mine unul din slujitorii Lui. În repetate rânduri, El mi-a vorbit cu o voce auzibilă, care de fiecare dată vine de sus, din dreapta mea. Numai o dată, pe 16 iunie 1979, chiar la crăpatul unei noi zile, am auzit vocea mândioasă a lui Dumnezeu coborând ca un tunet insuportabil, coborând vertical la dreapta mea, loviturile de tunet devenind din ce în ce mai tari și oprindu-se la doar câțiva metri deasupra mea. Apoi, a venit sunetul a nouă cuvinte, din care fiecare era o lovitură de tunet în ea însăși (Geneza 3.17), și fiecare cuvânt pe care Cel Atotputernic l-a vorbit a fost pronunțat clar (Fano, Danemarca).

Acum, aș dori să mă refer la câteva trăiri care au o însemnătate pentru mine, pentru alte persoane și, de asemenea, pentru Biserică. Sunt conștient că doar aceia care au avut trăiri adevărate cu Dumnezeu, vor fi întăriți în credința lor prin aceasta. Mărturia mea nu va însemna nimic pentru aceia care nu au o legătură personală adevărată cu Domnul. Ei vor fi deranjați de ea. Ei ar putea gândi în ei înșiși: „Ce face el din sine însuși?”. Ceilalți își vor da seama că nimeni nu poate avea ceva decât dacă îi este dat de către Dumnezeu. Apostolul Pavel chiar a mărturisit că a fost luat în al treilea cer, în paradis (2 Cor. 12). El a făcut această mărturisire spre slava lui Dumnezeu. În ciuda acestui lucru, el a trebuit încă să sufere multe lucruri din cauza slujbei sale, așa cum găsim consemnat în 2 Cor.11. A fi în slujba Domnului este un fapt care poate fi însoțit de multe lucruri ca dușmănie, prigoană, suferință, dar și de trăiri minunate și binecuvântări. Proorocii și oamenii neprihăniți nu au fost prizonieri și uciși pentru că erau răufăcători, ci pentru că ei purtau Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, eu pot să spun: „*Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui ...*” (1 Tim. 1.12).

Încep mărturia mea referindu-mă la trimiterea divină, așa cum au făcut Avraam, Moise, apostolul Pavel și fratele Branham:

- Ultimele două lucruri pe care mi le-a poruncit Domnul au fost: „**Slujitorul Meu, să nu întemeiezi biserici locale și să nu publici propria carte de cântări**” (Krefeld). Eu cred că bisericile locale sunt scripturale, dar nu este sarcina mea să întemeiez biserici în alte orașe și țări. Folosirea unei cărți de cântări este un obicei în toate bisericile, iar noi facem la fel. Totuși, eu nu trebuie să public una. Domnul mi-a spus direct: „căci este semnul unei denominațiuni”. Aceasta este cât se poate de adevărat. Fiecare biserică, fiecare denominațiune are propria ei carte de cântări, chiar și diferitele grupuri din cadrul mesajului timpului de sfârșit.

- „**Slujitorul Meu, ridică-te și citește 2 Timotei 4, căci vreau să îți vorbesc...**” (Marsilia). După serviciul din seara precedentă, mi s-a adresat o întrebare despre cele șapte tunete. În acel moment nu avem nici un răspuns. În dimineața următoare, Domnul Însuși mi-a dat răspunsul din Scripturi: „*propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura*”. După citirea acestui text, mi-am pus Biblia pe măsută, mi-am ridicat mâinile și am spus: „Doamne scump, așa de sigur precum Tu mi-ai poruncit să citesc acest pasaj biblic, la fel de sigur este că tot ce au spus cele șapte tunete nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, nici nu poate fi predicat despre ele”. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt obligați să citească și să păzească numai *cuvintele scrise în ea* (Apoc. 1.1-3). Toate lucrurile care circulă sub denumirea „cele șapte tunete” sunt erezii nimicitoare, chiar dacă citatele din predicile fratelui Branham sunt folosite în mod greșit. Acestea sunt speculații, nu descoperiri. Nimeni nu are dreptul să adauge un singur cuvânt la cuvintele proorociei din această carte (Apoc. 22.18-21). Oricine o face totuși, se descalifică pe sine însuși.

- „**Slujitorul Meu, când va începe ultima mișcare, Eu îți voi vorbi din nou, căci atunci Duhul Meu va fi sfințit în tine...**” (Krefeld). Orașul Zurich a fost menționat în această trăire. Eu cred că Dumnezeu cerului va face o lucrare scurtă și puternică la care vor fi părtași adevărații credincioși. „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui ...*” (Rom. 9.28).

- **Vedenia cu câmpul de grâu și combina** a fost extraordinară. Această trăire a fost mult timp ținta batjocoritorilor. Cu mulți ani în urmă, cineva din Hamburg a scris o broșură cu titlul „Dosarul combina”. În această broșură el m-a descris ca antihrist și m-a batjocorit într-un mod usturător. Eu declar cu sinceritate înaintea Dumnezeuului Atotputernic numai ce am văzut și auzit. Am fost luat în Duhul într-un câmp de grâu, foarte mare și răscopt. Am văzut spicele aplecate, arse deja de soare. Eu știu că de-a lungul întregului timp de har sămânța Cuvântului este semănată și că în fiecare epocă a Bisericii este adusă înăuntru o recoltă de suflete. Dar Scriptura vorbește, de asemenea, despre ce se va întâmpla chiar la sfârșit (Matei 3.12; ș.a.). În Apocalipsa 14.15 citim: „*secerișul pământului este copt ...*”. Am observat că acolo, pe întregul câmp de grâu, nu erau ciulini, și am știut în duhul meu că neghina a fost deja scoasă afară, așa cum este scris: „*Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi...*” (Mat. 13.30). Apoi, am privit la stânga mea și am văzut o combină nou-nouță. În acel moment Domnul a vorbit cu o voce poruncitoare: „**Slujitorul Meu, combina îți este destinată ție pentru a aduce recolta înăuntru. Nu a folosit-o nimeni niciodată...**”. Imediat am mers și am urcat în combină. Apoi a început să se întunece. Pe când mă uitam spre cer, se părea că avea loc o luptă în nori. Eu am spus: „Doamne scump, este prea târziu, nu pot să aduc recolta înăuntru. Judecățile lovesc pământul”. În momentul următor, soarele, în toată puterea lui, a despiciat norii, strălucind peste întregul câmp de grâu. Imediat am mișcat manetele combinei și am început să aduc recolta înăuntru. Tocmai încheiasem ultima parte când cerul s-a întunecat din nou, auzindu-se numai tunete și zgomot.

- „**Slujitorul Meu, anulează-ți călătoria în India!**” (Krefeld). Eu ridicasem deja biletele de la agenția de voiaj și urma să decolez în acea vineri. Avionul pentru care aveam rezervate biletele la zborul de la Bombay la Madras, a luat foc în zbor, imediat după decolare, s-a prăbușit, și toți cei 96 de pasageri de la bord și-au pierdut viața.

• **„Slujitorul Meu, te-am rânduit conform Matei 24.45-47, ca să împarți hrana la vremea potrivită”** (Edmonton). Acesta a fost răspunsul venit de pe buzele Domnului, care veghează asupra Cuvântului Său ca să îl împlinească.

• **„Slujitorul Meu, când se vor deschide granițele, atunci Eu voi chema afară Mireasa din țările din estul Europei...”** (Krefeld). În această vedenie stăteam pe o platformă într-o sală de ospete foarte mare. Oamenii veneau înăuntru pe intrarea principală și își ocupau locurile. Am privit în jur și am văzut că multe scaune sunt încă libere. În următorul moment, Vocea a vorbit, venind de deasupra candelabrului sub care stăteam eu: **„Când se întâmplă aceasta, întoarcerea Mea este foarte, foarte aproape!”**. Apoi, am privit la stânga mea și am observat deschizându-se ieșirea de urgență și intrând, într-un fel ordonat, grupurile individuale din țările est-europene. Fratele conducător al fiecărui grup a venit pe platformă, mi-a strâns mâna și a mers în continuare cu grupul pentru a-și ocupa locurile. După ce a venit ultimul grup, am mai privit o dată în jur și am văzut că fiecare scaun era acum ocupat. Această experiență am avut-o cu 13 ani înainte de căderea zidului Berlinului și de deschiderea granițelor Europei de est. În acel timp, nimeni nu credea că blocul estic va fi desființat și că va avea loc unificarea Germaniei și a Europei.

• **„Slujitorul Meu, du-te pe parcela vecină și închină-Mi-o Mie...”** (Krefeld). Porțiunea aceea de teren fusese un lagăr pe timpul celui de-al doilea război mondial și încă mai avea un gard de 2-3 metri înconjurat în partea de sus cu sârmă ghimpată. Eu am intrat prin porțița care ducea către centrul comercial, am ocolit, am îngenunchat în tufișuri și am închinat terenul acela Dumnezeuului cerului, pentru Biserica Lui de pe pământ.

• **„Slujitorul Meu, du-te la R. T., ia cu tine pe bătrâni și citește-i cuvântul adresat de proorocul Isaia lui Ezechia. El se va face bine”**(Krefeld). Domnul mi-a vorbit după adunare, când am ieșit afară, lângă bătrânul cires care era la granița între cele două parcele. Noi am făcut așa cum a poruncit Domnul și Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul.

• **„Slujitorul Meu, du-te, vorbește Cuvântul, pentru ca femeia credincioasă să nu rămână de rușine în fața soțului ei necredincios”**(Krefeld). O scumpă soră venise la adunare cu o mașină nou-nouță, care nu avea nici 1000 de kilometri pe contorul de bord și mașina ei nu mai pornea. Unii dintre frații noștri care se pricepeau, fiind experți la serviciul de asistență rutieră, au făcut tot ce-au putut, dar n-au mai putut-o porni. Eu umblam prin camera de rugăciune când glasul Domnului a spus: **„Slujitorul Meu, du-te și vorbește Cuvântul ...”**. Nimeni nu își poate închipui câtă siguranță și ce absolut aduce cu sine cuvântul venit direct de pe buzele Domnului. Am ieșit afară, m-am dus la sora care mai era cu unii dintre frați, și am spus: „Întoarce-te în mașină și pornește motorul, căci așa a vorbit Domnul...”. Sora a răspuns: „Dar noi am încercat totul ...”. Eu am întrerupt-o: „Nu vorbi, ci mergi și fă cum ți s-a spus în Numele Domnului...”. Ea a făcut așa și mașina a pornit la prima cheie. Apoi ea a mers acasă, pe o distanță de circa 250 km, fără nici un incident. În dimineața următoare, soțul ei, un medic, a vrut să meargă la spital, dar mașina n-a mai pornit. A trebuit să fie remorcată la service. Pompa de alimentare cu combustibil era ruptă și a trebuit să fie înlocuită cu una nouă. Un slujitor al lui Dumnezeu poate să aibă slujba Cuvântului vorbit numai dacă Domnul vorbește mai întâi.

• Sâmbătă, 18 noiembrie 1978, la ora 10:00, Domnul mi-a vorbit pe când eram în biroul Centrului de misiune: **„Slujitorul Meu, cercetează în cartea Faptelor Apostolilor ca să vezi dacă a fost vreodată rânduit pentru slujbă un bărbat împreună cu soția lui”**. M-am întors spre dreapta, mi-am luat Biblia și am început să citesc în Faptele Apostolilor. Imediat am observat că până și cei șapte diaconi au fost chemați fără soțiile lor. Prin acest îndemn direct, Dumnezeu Însuși, care m-a înștiințat să cercetez Faptele Apostolilor, a demascat o proorocie mincinoasă dată în Bremen în iunie 1976. Eu sunt obligat să urmez pentru totdeauna exemplul original și modelul vremurilor apostolice.

• **Am fost luat afară din trup și am avut experiența răpirii.** Am văzut Cetatea Sfântă coborându-se (spitalul din Krefeld). În decembrie 1980 am fost într-o călătorie misionară în Africa. Într-o noapte în Accra, Ghana, am fost înțepat de patru ori de țânțarul Anofel. După ce m-am întors acasă, chiar înaintea Crăciunului, mă simțeam deja foarte slăbit. Pe 1 ianuarie 1981, am fost dus la spital cu ambulanța. După un control s-a descoperit că aveam malarie tropicală în stare avansată. Pe 3 ianuarie 1981, l-am auzit pe prof. dr. Becker, șeful echipei medicale care stătea în jurul meu, spunând: „Este prea târziu, prea târziu. Nu se mai poate face nimic. Nici un medicament, nici o transfuzie de sânge nu va mai fi de ajutor acum”. Eu nu mai puteam să vorbesc, dar încă mai puteam să aud. După ce doctorii m-au abandonat și m-au lăsat să mor, căci eram distrus de febră și eram din ce în ce mai slăbit, fratele meu, Artur, a stat lângă patul meu și a spus cu voce tare: „Isus Hristos n-a fost biruitor numai pe Calvar, ci El este biruitor și în acest salon”. În ciuda acestui fapt, eu am simțit că mă apropiam de sfârșit și singura mea grijă era: „Doamne iubit, cum stau eu în fața Ta?”. Chiar atunci am fost luat din trupul meu, spre cerul albastru, unde am văzut o mare mulțime îmbrăcată în alb. Toți erau tineri (Iov 33:25). Primul rând, în care mă aflam și eu, era format din frați. Surorile aveau păr lung care li se revărsa pe spate. De reținut a fost culoarea diferită a părului lor. În chip maiestuos noi am fost duși din ce în ce mai sus. Apoi am văzut o linie orizontală de despărțire, asemănătoare cu aceea care se vede deasupra norilor când răsare soarele. Eu am știut în Duhul că eram duși să-L întâlnim pe Domnul în văzduh. Am privit în sus și am văzut Sfânta Cetate coborând pe linia aceasta de despărțire. Era ceva maiestuos, glorios. Valuri de slavă treceau prin acel trup ceresc. Eu am știut: aceasta este răpirea. Doresc să mă opresc aici și să mai amintesc doar dezamăgirea pe care am simțit-o când m-am reîntors în trupul meu.

• „**Slujitorul Meu, strânge-Mi poporul, pe toți cei care au făcut legământul cu Mine prin jertfă...**” (Krefeld). Aceasta s-a întâmplat pe 28 decembrie, când Domnul mi-a adresat aceste cuvinte. Eu am fost surprins că în Scripturi există de fapt două locuri care spun acest lucru: Psalmul 50:5 și Deuteronom 4:10. Toți copiii lui Dumnezeu cred făgăduințele și confirmă legământul lor cu Dumnezeu, legământ pe care El l-a încheiat cu noi prin Isus Hristos, Domnul nostru. Acesta s-a făcut prin jertfă. Iar acum, poporul lui Dumnezeu este strâns ca să audă cuvintele Domnului.

• **Am fost luat din trup, în cer.** Poate era în Hotelul Paradis (Varna, Bulgaria). Lumina era formată din culori ale curcubeului, care se mișcau armonios, ca și cum ar fi fost vii. Am știut în Duhul că scaunul de domnie era la dreapta mea, de unde strălucea lumina care părea amestecată cu foc. La stânga mea era un cor bărbătesc ce privea spre scaunul de domnie și cânta Psalmul 34 în limba germană, conform traducerii Luther. Cuvintele „*Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie*” au fost urmate de acest interludiu: „**Îngerul Domnului este acum aici!**”. După ce s-a cântat: „*Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!*”, corul a cântat cu toate glasurile tremurând: „**Domnul este acum aici!**”.

Aș putea continua să împărtășesc experiențele prețioase pe care le-am avut de-a lungul anilor. Pentru fiecare din acele trăiri Îl pot lua pe Dumnezeu ca martor în Numele lui Isus Hristos. Cuvântul și întregul plan al lui Dumnezeu n-au fost descoperite niciodată înainte în ansamblu și într-o asemenea claritate cum sunt în timpul nostru. Într-adevăr, Dumnezeu a descoperit apostolilor și proorocilor Săi ceea ce a hotărât pentru ai Săi înaintea întemeierii lumii (Ef. 3), iar în aceste vremuri din urmă ne-a descoperit-o și nouă.

Călăuzirea lui Dumnezeu în ultimii patruzeci de ani

Israel a călătorit patruzeci de ani prin pustie și apoi s-a oprit înainte de a intra în Țara făgăduită. Cuvântul lui Dumnezeu era în chivotul legământului. Sfârșitul a fost însă rușinos. Lucrul acesta este uluitor. Apostolul Pavel compară Israelul cu Biserica din vremea sfârșitului: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor*” (1 Cor. 10:1-13). Nu este ciudat? Atunci, în trecut, poporul lui Dumnezeu a ratat destinația finală în ciuda Stâlpului de foc și a Stâncii lovite, etc., etc. Neascultarea, cărtirea și idolatria au fost căderea lor. Toți cei ce au ieșit afară cu Moise și erau de parte bărbătească, au fost tăiați împrejur. Și totuși ei toți au murit, în ciuda tăierii lor împrejur, pentru că „*nu ascultaseră de glasul Domnului*” (Ios. 5:6b). Numai generația nouă, care a fost tăiată împrejur, a intrat în Țara făgăduită. Apoi Căpetenia oștirii Domnului i s-a arătat lui Iosua, cu o sabie în mână (Ios. 5: 13-15) și biruința s-a descoperit. Astăzi trebuie să întrebăm: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*” (Isa. 53:1). Cine a ascultat de Evanghelie? (Rom. 10:16) Cine a avut experiența tăierii împrejur a inimii lui (Rom. 2:28-29)? Cine a trăit înnoirea prin Duhul Sfânt (Col. 2:11)? Începutul, întoarcerea la Dumnezeu este importantă, însă după aceea trebuie să rezistăm testului timpului în credință și ascultare, înainte ca, în cele din urmă, să ajungem la țintă, după ce am împlinit voia lui Dumnezeu (Evrei 10:36). Generația nouă a trăit intrarea biruitoare în Țara făgăduită. Același lucru este valabil acum pentru copiii făgăduinței care cred Cuvântul făgăduinței (Rom. 9:6-10; Gal. 4:28-29). Ei nu se opresc la lucrurile care s-au întâmplat acum 40, 50, 60 sau 100 de ani. Ei nu se învârt în cerc, ci au parte de ceea ce lucrează Dumnezeu acum.

Împreună cu toți aceia care cred mesajul dumnezeiesc, noi privim înainte încurajați, întăriți de binecuvântările minunate ale celor patruzeci de ani care au trecut, binecuvântări pe care Dumnezeu le-a dăruit prin harul Său în întreaga lume. Dușmanul, însă, s-a întors împotriva celor aleși. Domnul i-a spus odinioară lui Petru: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul*” (Luca 22:31). Noi nu ne-am așteptat la acest lucru, dar s-a întâmplat.

În aprilie 1974, am inaugurat clădirea bisericii care fusese construită pe parcela de teren arătată de Dumnezeu într-o vedenie. La sfârșitul anilor 1970 noi am trăit multe binecuvântări și prezența lui Dumnezeu, mai ales în biserica locală din Krefeld. Darurile Duhului Sfânt erau prezente și se întâmplau lucruri supranaturale. Veneau oameni din alte orașe, ca să asculte Cuvântul. În același timp eu am putut să merg lunar în călătorii misionare ca să duc prețiosul mesaj până la marginile pământului. La mijlocul anilor 1970, anul 1977 a fost foarte puternic subliniat ca fiind anul când se va sfârși timpul harului. Fratele Branham amintise de câteva ori anul 1977 în legătură cu vremea sfârșitului, dar niciodată nu a stabilit o dată. Frații care au crezut că fiecare afirmație făcută de fratele Branham trebuia privită ca „Așa vorbește Domnul”, au ajuns la concluzia că în 1977 se va sfârși timpul harului.

În conformitate cu lucrările suverane ale lui Dumnezeu, care hotărăște singur timpul și ceasul, i-a plăcut Domnului să mă îndrume pe 6 iulie 1976, într-o direcție a cărei punere în aplicare a fost foarte criticată în unele cercuri ale mesajului timpului de sfârșit. Tocmai mersesem în jurul părții de vest a bisericii, întinericul începuse să se lase, când am auzit glasul poruncitor al Domnului: „Slujitorul Meu, du-te pe terenul vecin. Dedică-Mi-l Mie și construiește pe el, căci vor veni oameni din multe națiuni, care vor trebui găzduiți”. Detaliile acestei porunci sunt în general cunoscute. Luni, 19 iulie 1976, am vorbit cu proprietarul. El mi-a explicat ce planuri de viitor are cu acest teren, și a spus: „Pur și simplu nu vi-l pot vinde”. Eu am încheiat discuția cu următoarele cuvinte: „**Domnule Tölke,**

să ții minte, Domnul Dumnezeu Și-a pus mâna pe terenul dvs., din vecinătatea parcelei noastre, pe care este construită biserica”.

Peste trei săptămâni, pe 9 august 1976, proprietarul m-a sunat mai devreme de ora 8 dimineața, și a spus: „Pastor Frank, eu trebuie să vă vând proprietatea aceea. Când putem merge la notar?”. Contractul a fost semnat pe 12 august 1976. Prin cumpărarea acelei bucăți de teren și prin construcția care a urmat, noi de fapt am contrazis învățătura care susținea că sfârșitul va fi în 1977. Când a început să se materializeze prima clădire, fratele Paul Schmidt a venit la mine, pe acel teren, și a spus: **„Frate Frank, clădirea aceasta nu va ajunge nici pentru jumătate din oamenii ce vor veni”**. Dimineața următoare mi-am deschis Biblia și ochii mi-au căzut pe textul din 2 Cron. 14:6, unde traducerea germană a Bibliei spune: *„Au ridicat clădiri și au reușit”*. Pentru mine a fost o încurajare din partea Domnului. Astfel au fost ridicate două clădiri în anii 1977/78. Eu pot să spun cu conștiința împăcată că am făcut toate aceste lucruri după porunca și Cuvântul Domnului, așa cum a spus Noe în Geneza 6.22, cum a spus Moise în Exod 40:16 și Ilie în 1 Împ. 18.

După ce am făcut ce a poruncit Domnul și clădirile au fost gata să găzduiască vizitatorii, Satana a făcut tot ce i-a stat în putință ca să împiedice împlinirea celor spuse de Dumnezeu. Sigur că n-a reușit, și acest lucru dovedește că aceasta este într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu. Israelul și adevărata Biserică au fost întotdeauna țintele dușmanului. Ierusalimul a fost atacat și distrus de nouăsprezece ori. Chiar și acum interesul nu este pentru Tel Aviv sau Haifa, ci pentru Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. La fel, nu orice biserică, ci adevărata Biserică a Dumnezeului celui viu este ținta specială a dușmanului și câmpul de luptă duhovnicească de astăzi. Conform Apoc. 12, la sfârșit balaurul va sta înaintea femeii și va încerca să mănânce copilul de parte bărbătească, înainte ca acest copil să fie luat în slavă, el fiind rânduit să cârmuiască neamurile (Apoc. 2:26-29),

Deodată dușmanul a răstălmăcit ceea ce poruncise Domnul și a spus: „Trebuie să înceteze conducerea lui Frank, Russ, Schmidt”, pentru că se zicea că Dumnezeu hotărâse deja alți frați. Și într-adevăr, doi dintre ei au venit în față și au pășit pe platformă. Atunci s-a spus: „Tu nu ești chemat de Dumnezeu, ci de Satana. Aceasta este lucrarea ta, nu a lui Dumnezeu, și de aceea trebuie nimicită”. Intenția declarată a dușmanului a fost ca prin această lovitură să submineze autoritatea celui ce poartă Cuvântul și, la fel, să distrugă încrederea bisericii în cei doi frați puși de Dumnezeu alături de el. Fratele Branham a spus: **„Aveți grijă. Dacă vorbiți împotriva fratelui vostru vă faceți vinovați. Nu trebuie să-i înfigi unui om un cuțit în spate ca să-l omori; poți să-i distrugi reputația și astfel l-ai omorât, i-ai nimicit influența. Vorbește împotriva păstorului, spune ceva rău despre el și este ca și cum l-ai fi împușcat; dacă spunei ceva rău despre el, acest lucru îi va distruge influența pe care o are asupra oamenilor, iar voi vă faceți astfel vinovați”** („Evrei cap. VII, part. II, Rânduiala în Biserică, 22.09.1957). Satana a avut un scop: el a vrut să pregătească scena în biserica locală și în întreaga lume, pentru aceia care dau mai departe răstălmăcirile și învățăturile lui stricate. De aceea el a căutat mai întâi să distrugă încrederea în acela care poartă adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Până în ziua de azi rămâne așa cum a spus Domnul cu un glas poruncitor cu mulți ani în urmă: „Slujitorul Meu, dedică-mi ca bătrâni pe Leonhart Russ și pe Paul Schmidt...”. Slujba acestor doi frați a fost o binecuvântare în biserica locală și în multe alte țări, timp de peste patruzeci de ani. A fost același glas poruncitor al Domnului, care în 1975 m-a îndrumat să cumpăr această parcelă și să construiesc pe ea. Cele două clădiri mari au fost construite și de-a lungul celor patruzeci de ani care au trecut am putut să găzduim între trei și patru sute de oameni care au venit din lumea întreagă, în primul sfârșit de săptămână din fiecare lună.

Tot iadul se ridicase să împiedice planul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului atunci când acest plan se afla în faza cea mai importantă, și să nimicească prin orice mijloace lucrarea Lui. Atacul principal, după cum era de așteptat, a fost îndreptat împotriva celui ce poartă Cuvântul. În lumea întreagă au fost răspândite bârfe care au întrecut orice măsură și orice ar putea înțelege o ființă rațională, lucruri imposibil de repetat aici. A fost lansat un atac pentru ruina reputației cum nu se mai pomenise înainte, cu scopul de a provoca moartea duhovnicească multor suflete. Toți cei care s-au supus acelor duhuri nimicitoare, cred și răspândesc până în ziua de azi aceeași bârfă. Ei nu se gândesc nici o clipă la faptul că încalcă intenționat una dintre porunci: *„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”* (Ex. 20:16). În Rom. 1:30, citim despre *„bârfitori, urători de Dumnezeu”*. În 1 Cor. 5:9-12 aflăm cu cine sunt comparați acești oameni.

Omorârea copiilor la nașterea lui Moise și, de asemenea, la nașterea Mântuitorului nostru, s-a făcut local, s-a limitat la regiunea aceea. Satana este un mincinos și un ucigaș de la început (Ioan 8:44), Cain a fost și el un ucigaș (1 Ioan 3:12), și la fel este orice credincios care-și urăște fratele, fără nici o excepție. Așa vorbește Cuvântul lui Dumnezeu: *„Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știi că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el”* (1 Ioan. 3:15). Toți aceia care au fost duși în rătăcire de atunci, și care nu au dorința să asculte Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, vor fi dezamăgiți în ziua aceea. Oricine nu primește dragostea pentru adevăr în clipa decisivă este condamnat să creadă minciuna. Compromisul nu este posibil. Oricine-și deschide inima spre ceea ce spune Satana, și-o închide de la sine pentru ceea ce a spus Dumnezeu. Lumina și întunericul, viața și moartea, sunt separate una de alta pentru totdeauna.

Acum trebuie să ne întrebăm cu toții înaintea lui Dumnezeu dacă avem voie „să corectăm” hotărârea Lui. Are vreun om dreptul să ceară înlăturarea celor doi frați, bătrânii numiți printr-o poruncă dumnezeiască? A fost corect că

am construit clădirile după Cuvântul Domnului, ca să găzduim vizitatorii, sau din contră, a fost corect să li se spună după adunare, celor ce veniseră aici în acel prim sfârșit de săptămână din mai 1979, să meargă cu toții acasă căci „aici totul s-a sfârșit pentru totdeauna”? Aceasta este o decizie pe lângă care nu poate trece nimeni și are consecințe personale pentru veșnicie. Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit!

Cei ce au rămas neclintiți și credincioși nu pot înțelege cum de frați și surori care au ascultat aici Cuvântul lui Dumnezeu, care au fost mântuiți și vindecați și au avut trăiri cu Domnul, care au fost botezați și ani de zile au luat parte la Cina Domnului, dintr-o dată le-au întors spatelul cu o dușmănie amară, evitând orice legătură. Orice credincios autentic ar trebui să înțeleagă faptul că Isus Hristos a înlăturat zidul de despărțire și a nimicit dușmănia. Prin El avem răscumpărarea, împăcarea și iertarea tuturor păcatelor noastre. „*Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia*” (Efes. 2:14-16).

Oricine știe că ura și nimicirea nu pot veni niciodată de la Dumnezeu. Există numai o posibilitate din două: fie că adevărul este ceea ce a hotărât Dumnezeu și ceea ce încă se mai poate vedea în acest Centru de misiune, fie ceea ce a vrut să facă Satana, care se arată întotdeauna ca un înger de lumină.

În primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni, la Centrul de misiune vin până la nouă sute de oameni din lumea întreagă ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să fie hrăniți duhovnicește. Predicile ținute în limba germană sunt traduse simultan în douăsprezece limbi, astfel că toți cei prezenți pot auzi vestirea Cuvântului în propria lor limbă. În același timp, frați și surori din toată lumea pot fi alături de noi prin intermediul Internetului, și pot asculta în direct vestirea. Acestea sunt realități ce nu pot fi tăgăduite și care vorbesc de la sine. Se ridică întrebarea: Cum se poate ca cei ce locuiesc în orașul acesta și care au auzit despre chemare și însărcinare, să treacă cu dispreț pe lângă locul ales de Dumnezeu însuși? Ei nu resping un om, ci pe Dumnezeu Însuși, care face toate lucrurile conform planului Său de mântuire. La ce le folosește să vorbească despre mesaj, despre prooroc, despre răpire? Să fie aceasta dragostea desăvârșită despre care vorbeau apostolul Pavel și fratele Branham, care nu va pieri niciodată și în cele din urmă va intra în slavă?

Oricine tăgăduiește binecuvântările adunărilor minunate pe care le-am avut în anii 1970, pe care noi le-am trăit prin puterea lui Dumnezeu, este în pericol de a huli Duhul Sfânt. Răzvrătirea a avut loc numai atunci când voința personală a cuiva s-a ridicat deasupra ungerii, deasupra Cuvântului și a voinței lui Dumnezeu. Oricine compară sincer ceea ce a spus Însuși Domnul cu ceea ce a răspândit Satana sub o inspirație falsă, își va da seama repede ce este adevărat și ce s-a împlinit. Din această lecție mare noi toți trebuie să învățăm pentru viitor. La sfârșit noi avem nevoie de darul deosebiri și trebuie să ne rugăm pentru acesta. Orice spune Dumnezeu va fi în conformitate cu Cuvântul Său și întotdeauna **slujește spre zidirea Bisericii**. Ceea ce face și răspândește dușmanul **va duce întotdeauna la distrugere**. Dumnezeu își folosește numai slujitorii Lui. Dușmanul îl alege pe acela care are cea mai mare influență și prin acesta caută să producă paguba cea mai mare. Satana, pârâșul fraților, a încercat să nimicească într-o zi ceea ce a fost zidit de-a lungul multor ani cu ajutorul lui Dumnezeu.

Scriptura nu poate fi desființată

În ciuda chemării lor dumnezeiești, bărbații lui Dumnezeu au rămas totuși oameni, deși au fost numiți dumnezei (Ps. 82:6; Ioan 10:34). Partea divină din ei era Cuvântul, prin care ei s-au făcut părtași firii dumnezeiești, cum este și cazul nostru (2 Pet. 1:3-11). Imediat după această afirmație, Domnul a spus: „...*Scriptura nu poate fi desființată*” (Ioan. 10:35). Într-adevăr, Scriptura nu poate fi desființată niciodată. Chemările și alegerea mai dinainte din partea lui Dumnezeu sunt finale, ireversibile și valabile pentru totdeauna – așa învață Sfânta Scriptură (Rom. 8:28-39; Ef.1; ș.a.). Scriptura nu putea fi desființată pentru că Noe a băut odată prea mult vin (Gen. 9). Noe a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu, așa este scris, și asta este ceea ce contează. El a rămas propovăduitorul neprihănirii. El putea fi respins și batjocorit, dar nimeni nu-i putea spune să se dea la o parte. Domnul însuși a propovăduit în Locuința morților celor ce n-au crezut mesajul lui Noe și au rămas neascultători. Fiii lui Dumnezeu erau printre ei (Gen. 6). În locuința morților a fost prea târziu ca sufletele lor să mai fie mântuite (1 Pet. 3:18-22). Așa vorbește Domnul: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului...*” (Luca 17:26).

Lui Avraam nu i s-ar fi putut porunci să se dea de-o parte pentru că a fost cu Agar și după aceea s-a căsătorit cu Chetura. Scriptura spune: „*Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri...înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care învie morții ...*” (Rom. 4:17).

Scriptura n-a putut fi desființată când Moise și-a luat ca soție o femeie etiopiană. Maria și Aaron nu aveau nici un drept să vorbească împotriva fratelui lor, Moise (Num. 12:1). La fel și Core, Datan și Abiram – batjocoritorii – nu aveau dreptul să-i ceară lui Moise să se dea la o parte și să influențeze întreaga biserică pentru a se întoarce împotriva lui și a provoca o dezbinare (Num. 16). Scriptura nu a putut fi desființată pentru că David a preacurvit. Dumnezeu nu spusese nimic în lege despre poligamie. El doar a spus: „*Dacă-i va lua o altă nevastă...*” (Exod 21:10). Domnul a mai spus: „*Dacă un om, care are două neveste...*” (Deut. 21:15). Dar apoi El a spus: „*Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată, să moară amândoi...*” (Deut. 22:22). Căsătoria se află sub protecția directă a lui

Dumnezeu, la fel și familia. David a preacurvit și conform legii ar fi trebuit ucis cu pietre împreună cu Batșeba. David a călcat două porunci: „Să nu ucizi” și „Să nu preacurvești”. David a fost un preacurvar pentru că a luat nevasta lui Urie și a fost un ucigaș pentru că l-a ucis pe soțul ei. Mulțumiri lui Dumnezeu că mie nu mi se potrivește niciunul dintre aceste exemple.

Scriptura nu a putut fi desființată. David a rămas un prooroc, David a rămas împărat și tot ceea ce a spus el ca prooroc prin Duhul s-a împlinit și se va împlini. În orice caz, rămâne pentru totdeauna adevărat că Dumnezeu a făcut pentru Adam numai o singură Eva, și așa cum scrie Pavel: „...*fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei*” (1 Cor. 7). Cine ar îndrăzni să-l condamne pe David și să refuze să citească Psalmii, câtă vreme este scris: „*Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!*” (Ps. 32:2)? Iertarea tuturor călcărilor de lege este atât de desăvârșită încât Domnul nu-și mai aduce aminte de păcate. A pune pe cineva la stâlpul infamiei din pricina călcărilor sale de lege înseamnă a-l huli pe Dumnezeu și a călca în picioare sângele Mielului, sângele Noului Legământ, și a-L face de rușine pe Hristos cel răstignit.

În viața firească nici chiar slujitorii lui Dumnezeu n-au reușit întotdeauna să facă voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu. Uneori s-a făcut voia îngăduită a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Cuvântul pe care l-au primit ei și pe care ni l-au lăsat nouă este acum și pentru totdeauna Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu. Dumnezeu, care știe toate lucrurile, a ales atunci când și-a chemat slujitorii. Lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, i s-a dat titlul de onoare „Fiul lui David”. Cine-ar îndrăzni să pună la îndoială hotărârile lui Dumnezeu? O asemenea persoană fie că este stăpânită de duhuri rele, fie că este lepădată de Dumnezeu. Despre astfel de disprețuitori se vorbește în Fapte 13:41: „*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare...*”. Lucrul important astăzi este lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă dușmanul face tot ce poate pentru a i se împotrivi. Isus a biruit totul. El nu va lăsa ca porțile Locuinței morților să biruiască adevărata Biserică. Disprețuitorii vor găsi totdeauna ceva de care să se lege; ei vor încerca să provoace o răscoală împotriva celor ce au o slujbă dată de Dumnezeu. Ei se vor furișa în Biserica chemată afară (Gal. 2:4) și vor pretinde că au și ei o slujbă.

Chiar și în ziua de azi ei spun: „Toată biserica este sfântă. Fiecare frate are o chemare. Toți au o slujbă”. Ei îi acuză pe cei puși de Dumnezeu spunând: „De unde ai tu această autoritate? Tu arunci praf în ochii oamenilor”. Dar lucrurile stau exact invers. O chemare dumnezeiască include ceea ce i s-a spus apostolului Pavel: „...*căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor, pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întunerice la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți*” (Fapte 26:16-18).

Împărații lumii sunt răsturnați și puși de Dumnezeu (Dan. 2:21). Dar oamenii rânduți pentru domeniul duhovnicesc sunt puși numai de El. Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să facă ce a fost însărcinat, indiferent dacă aceasta îi aduce cinste sau rușine. Pentru unii noi suntem „o mireasmă a lui Hristos spre viață”, pentru ceilalți „o mireasmă de la moarte spre moarte” (2 Cor. 2:14-17). Chiar și Domnul și Învățătorul nostru a fost rânduit spre ridicarea unora și spre prăbușirea altora și să fie un semn care va stârni împotrivire, și prin care vor fi descoperite gândurile inimilor (Luca 2:34-35). Fiecare trebuie să-și ducă mântuirea până la capăt, cu frică și cutremur (Fil. 2:12). Următorul lucru este valabil pentru aleși, fără excepție: „*nimic nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Rom. 8). La fel se potrivește și ceea ce scrie apostolul: „*Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu ...*” (Tit. 1:1). Sarcina primară este de a propovădui tuturor neamurilor Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos, care cuprinde tot ceea ce aparține Împărăției lui Dumnezeu. La fel de importantă este credința aleșilor care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3).

Este dureros dacă oameni din cadrul mesajului timpului de sfârșit nu cred așa cum zice Scriptura, ci țin mai degrabă de părerile lor personale și de descoperirile deosebite pe care le dau mai departe. Relatări de viață, povestiri de vânătoare, etc., nu au nimic în comun cu Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta, în schimb, acestea fac parte din cultul unui om, prezentări dedicate unui om.

Cruci din lemn, bomboane și bucăți de stofă sunt împărțite pentru că ar fi avut, chipurile, o legătură cu proorocul – aceste lucruri sunt superstiții și pot fi asemănate cu cultul moaștelor care se practică în anumite biserici, dar nu au nimic în comun cu Evanghelia lui Isus Hristos. Noi încadrăm slujba fratelui Branham la locul ei biblic și ne distanțăm de orice grupare care se referă la el, dar nu rămâne în Cuvânt.

Nu există nici o făgăduință în Scriptură care să susțină învățătura că fratele Branham va avea o slujbă într-un cort. Mai mult, învățătura care spune că Domnul deja a coborât ca Înger al legământului conform Apoc. 10, nu este adevărată, și la fel de neadevărate sunt toate învățăturile stricate despre tunete, etc., care circulă pretutindeni. Venirea Domnului, fie ca Mire (Mat. 25:1-13) fie ca Fiul omului (Mat. 25:31-36) fie ca Îngerul legământului (Apoc. 10:1-7), este întotdeauna în legătură cu realitatea și cu prezența lui personală, trupească (parousia). La fiecare venire, lucrurile s-au întâmplat și se vor întâmpla exact așa cum sunt descrise în contextul respectiv, până la venirea Domnului Dumnezeu când El își va pune picioarele pe Muntele măslinilor (Zah. 14:4).

Dacă este neglijat Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ceea ce se cheamă „Glasul lui Dumnezeu” („Voice of God”) nu mai poate niciodată să fie glasul lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a exprimat gândurile Sale despre mântuire în

Cuvântul Lui. De ce n-au nimic de relatat despre anii 1965-1985 oamenii care s-au pus singuri într-o poziție de conducere? N-a făcut Dumnezeu nimic în toată perioada aceea? N-a mai început nimic până în 1985? Domnul Și-a luat proorocul, dar înainte de aceasta, El s-a îngrijit ca mesajul să fie dus mai departe fără nici o întrerupere. Cine ar îndrăzni să tăgăduiască lucrul acesta?

N-are nici un sens să împodobim mormântul costisitor al proorocului, cu piramida sa frumoasă și să aranjăm locuri de pelerinaj, și în tot acest timp să nu ținem seama de ceea ce face Dumnezeu în prezent. N-au împodobit cărturarii și fariseii de odinioară mormintele proorocilor? Adevărații copii ai lui Dumnezeu țin seama de ceea ce a spus Domnul Însuși despre cei chemați și trimiși de El: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește...*” (Luca 10:16).

Noi suntem aproape de destinația noastră. Despre jertfele din Vechiul Testament este scris că „*nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui*” (Evrei 9:9). Despre jertfa desăvârșită a lui Isus Hristos pe crucea Golgotei citim: „*căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru todeauna pe cei ce sunt sfințiți*” (Evrei 10:14).

„*...faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși*” (Fil. 2:2-3).

„*...alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință*” (Fil 3:14-15).

„*Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu*” (Evrei 4:1).

„*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie*” (Apoc. 3:21).

Oricine recunoaște profețiile biblice care se împlinesc astăzi și-și dă seama de importanța evenimentelor curente și a schimbărilor mondiale va ajunge la concluzia că suntem foarte aproape de destinație. Dacă privim cu atenție evenimentele curente, Israelul, apoi lumea islamică și de asemenea procesului de unificare religioasă ca și cel de unire politică a Europei, globalizarea și guvernarea mondială și nu în cele din urmă la Roma – nu ne mai rămâne decât să ne uităm în sus, pentru că Domnul nostru a spus: „*Când vor începe să se întâmpale aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*” (Luca 21:28-36).

O ultimă privire la ultimii patruzeci de ani

Deja în anii 1960 propovăduiam în țările Europei răsăritene. Pe vremea aceea mai exista „Cortina de fier” și nu se putea pătrunde ușor acolo. În ciuda acestui lucru, Cuvântul a ajuns în blocul de răsărit. După 1989 am vizitat nu numai Moscova, ci și localități din interiorul Uniunii Sovietice, până în Ural și Siberia, și de asemenea toată Europa de est. O chemare dumnezeiască aduce cu sine o mare răspundere, cea mai mare răspundere de pe pământ. Iar cei ce au frică de Dumnezeu înțeleg că dacă amintesc încă odată aceste trăiri importate, singura intenție este cea de a arunca lumină asupra a ceea ce face Dumnezeu prin harul Său, în credințioșia Sa față de Biserica Lui. Credințioșii au trăiri personale, cum ar fi întoarcerea la Dumnezeu, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt, o vindecare, etc., etc. Sunt apoi trăiri care sunt într-o directă legătură cu planul de mântuire și au o mare importanță pentru Biserică. Proorocii și apostolii au avut trăiri personale, dar au avut și trăiri care erau în legătură cu Biserica și cu planul de mântuire al lui Dumnezeu. Lucrul acesta este valabil mai ales în cazul apostolului Pavel, precum și în cazul fratelui Branham, căci amândoi au avut o însărcinare deosebită.

Aș dori să mai amintesc odată perioada de după anul 1965. Încă de la început, fratele nostru iubit, Alexis Barilier, a stat de partea mesajului. Dumnezeu l-a folosit la început pentru țările vorbitoare de limba franceză în Europa și apoi în țările africane și dincolo de acestea. El și echipa lui și-au luat responsabilitatea pentru traducerea predicilor fratelui Branham și a broșurilor noastre în limba franceză. El încă mai călătorește în țările africane ca să propovăduiască adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Pe fratele nostru îl așteaptă o mare răsplată. El l-a cunoscut personal pe fratele Branham, a participat la adunările lui din 1955 în Elveția și de aceea poate să mărturisească cu încredere, ca martor ocular, despre ceea ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră.

Fratele Etienne Genton a fost de asemenea prezent în adunările fratelui Branham și a fost martor la slujba aceasta extraordinară. Slujba lui a fost de asemenea o mare binecuvântare de la început, mai întâi în Italia și apoi în alte țări. De asemenea, fratele nostru traduce în limba italiană predicile fratelui Branham și publicațiile noastre. Amândoi acești frați și-au dedicat viețile în slujba Domnului. Ei cu adevărat împărtășesc corect Cuvântul lui Dumnezeu și împart hrana duhovnicească.

Fratele Detlef Mehnert, care a fost luat acasă în slavă în aprilie 2003, a avut o sarcină diferită, dar la fel de importantă. Când nu era ocupat cu serviciul său obișnuit de jurnalist, a început după 1989, să stabilească legături în diferite denominațiuni. Domnul l-a folosit într-un mod deosebit. Prin intervenția sa am putut să vorbesc timp de o săptămână tuturor studenților Facultății de Teologie ai Universității din Moscova. Datorită râvnei lui extraordinare, el a reușit să stabilească noi legături în lumea întreagă, chiar și în țările islamice. Israel a avut un loc special în inima sa,

și după el au rămas urme de binecuvântare în Împărăția lui Dumnezeu. O mare răsplată îl așteaptă pe acest frate iubit în slavă.

În anii care au trecut, frații din Paris, Didier și Gilbert, fratele Leonard din Bruxelles, fratele Urs Graf din Elveția și, de asemenea, fratele nostru Walter Müller din Austria, au fost o binecuvântare pentru mulți credincioși din diferite țări. Sute de frați din lumea întreagă au rămas neclintii în Cuvânt și slujesc poporului lui Dumnezeu. Mulți dintre ei răspund de mari adunări și lucrări misionare. Noi suntem legați de ei toți prin dragostea lui Dumnezeu.

Rezumat

După trecerea în revistă a lucrării făcute de Dumnezeu în vremea noastră, noi privim cu încredere la Cel Nevăzut ca și cum L-am vedea (Evrei 11:27), pentru că noi știm că-Și va împlini fiecare făgăduință pe care a făcut-o (Rom. 4:13-25). Lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu prin harul Său în Împărăția Lui, mai ales în ultimii patruzeci de ani, au depășit cu mult așteptările noastre. Cu adevărat s-a pus temelia pentru ceea ce urmează să se mai întâmple. Cuvântul lui Dumnezeu a fost și mai este încă dus în toată lumea prin călătoriile misionare care au loc în fiecare lună, prin transmisiuni TV, prin cărți, broșuri și scrisori circulare care tratează temele biblice importante. În limba germană avem disponibile circa 200 de predici ale fratelui Branham, care se retipăresc în mod constant datorită cererii ridicate. Adunările pe care le avem în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni sunt înregistrate și trimise fraților slujitori din lumea întreagă. La rândul lor, frații aceștia împărtășesc cu alții ceea ce au primit ei.

În aprilie 1966 am renunțat la ocupația mea și m-am ocupat numai de slujba Domnului. Cu multe lacrimi mi-am dedicat viața Dumnezeului cerului în rugăciune și i-am cerut Celui care m-a pus în slujba Lui să mă ajute să propovăduiesc Cuvântul Său în așa fel încât toți cei ce-l vor auzi din gura mea să poată să-l creadă și să fie mântuiți. Mai departe L-am rugat să nu-mi îngăduie să spun ceva ce n-ar putea să reziste în prezența Lui, și să aibă grijă de Biserica Lui în domeniul duhovnicesc și de lucrarea Lui pe plan financiar. I-am spus Domnului că nu voi aminti de bani niciodată și nu voi solicita niciodată vreo colectă.

Prin harul Său noi I-am văzut credințioșii. Am trimis gratuit în toată lumea cărți, casete și broșuri. Nimic nu se vinde și niciodată nu se amintește de bani. Preocuparea noastră este să aducem la cunoștința acestei generații mesajul dumnezeiesc. Întotdeauna s-au achitat costurile călătoriilor misionare, costurile cu tipărirea și trimiterea literaturii și costurile de producție ale multor programe TV, precum și salariile celor ce sunt angajați aici cu normă întreagă și parțială.

Cu ocazia aceasta aș dori să mulțumesc mai ales celor din națiunile vorbitoare de limba germană din Europa centrală, și în mod deosebit credincioșilor din Germania, Austria și Elveția, care au susținut lucrarea aceasta de la început. În ultimul timp li s-au alăturat cei aleși de Domnul din alte țări. În toate celelalte țări credincioșii susțin pe plan local lucrarea de acolo. Aș dori de asemenea să mulțumesc tuturor celor ce au pe inimă această lucrare a lui Dumnezeu și sunt călăuziți să-i susțină pe cei ale căror picioare duc Evanghelia veșnică (Isa. 52:7; Rom. 10:15). Fie ca Dumnezeul cerului să vă binecuvânteze mult în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Nu știm cât timp a mai rămas, dar cu siguranță nu va mai fi mult. Haideți să rămânem treji, să ne folosim timpul cu înțelepciune și să fim gata să lucrăm cât timp este zi, căci va veni noaptea când nimeni nu poate să mai lucreze. Fiți binecuvântați în Numele lui Isus Hristos din Nazaret și fie ca pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere să fie cu voi. Anul 2006 să fie un an de veselie, în care toți credincioșii adevărați să se poată întoarce la proprietățile lor duhovnicești originale. Vă rog să mă amintiți și pe mine în rugăciunile voastre zilnice și, de asemenea, întreaga lucrare și pe toți frații slujitori.

Din însărcinarea Lui,

